

scheen, en men haar andermaal vele Nederlandsche gedichten in het Duitsch hoorde voordragen. De Groothertog openbaarde toen den wensch, dat Lina Schneider een Nederlandsch tooneelstuk zou vertalen, en dat dit te Weimar zou worden vertoond. Zij heeft zich daartoe bereid verklaard, schoon zij de moeilijkheid eener goede keus zich niet ontveinst.

Niet al onze moderne Nederlandsche dramaas zouden voor een Duitsch publiek met bijval kunnen vertoond worden. *Uitgaan* van Glanor, *Zege na strijd* van Schimmel, *S of Z* door Van Maurik zouden misschien, op handige wijze vertolkt, de aandacht van het publiek te Weimar kunnen trekken; Mulatuli's *Vorstenschool* zou hoogstwaarschijnlijk, uithoofde van de rol aan den Koning gegeven, met weinig sympathie worden ontvangen. Zoo ook het flink geschreven stuk van den heer Van Nouhuys, *Eerloos*, dat in Duitschland niet zou bevallen, omdat men een officier in uniform ziet stelen. Misschien, dat het onlangs met veel bijval vertoonde drama *Lotos* van Constant ter vertolking geschikt zou kunnen bevonden worden, misschien ook, dat de Hollandsche eigenaardigheden van Lodewijk Mulder's *Kiesverceening van Stelendijk*, of *Het blauwe Lint* van Gerard Keller, of Maaldrink's *Herodes* door Duitsche hoorders met bijval zouden worden ontvangen.

In ieder geval heeft Lina Schneider allen, die belang stellen in den goeden naam onzer letteren, op nieuw aan zich verplicht. Talrijke Nederlandsche dichternamen heeft zij bekend gemaakt, daarbij opmerkend, dat de verzen van Vondel, Hooft, Da Costa, Beets, Maaldrink (uit zijn *Herodes*), Ten Kate, Virginie Loveling en Boele van Hensbroek (*Moesapi* 1)) het meest in den Duitschen smaak vielen. Komt nu eerlang te Weimar de vertooning van een Nederlandsch modern drama tot stand — zooals reeds te Keulen ter eere van Vondel met een treurspel van deze geschiedde — dan is er op nieuw stof der dappere en ijverige Lina Schneider voor hare belangstelling in de goede zaak onzer nationalen letteren onzen blijden dank te betuigen.

*
*
*

Goed nieuws is er evenzoo omtrent de jongste letterkundige gebeurtenissen in Frankrijk te melden.

Van Alphonse Daudet kwam een nieuwe roman: *Rose et Ninette. Moeurs du jour*; van Emile Zola het begin van een nieuwen roman: *La Débâcle* 2). Beide boeken verdienen de sympathie van allen, die zoo menigmaal van de groote kunst dezer beide voortreffelijke artisten genoten.

In *Rose et Ninette* 3) heeft de auteur als stof eene dier uitzonderingsgevallen behandeld, zooals hij in *Le Nabab*, *Les Rois en exil*, *L'Évangéliste* en *L'Immortel* placht te doen. Zijn onderwerp is de echtscheiding met al hare gevolgen, de betrekking der kinderen tot de ouders na de scheiding. Evenals vroeger gaat Daudet uit van een historisch feit: de scheiding van een beroemd letterkundige — reeds eenige jaren gestorven, wiens naam hier niet tot de

1) In den bundel: *Nieuwe Gedichten* (1891), die eerlang in deze kolommen zal worden aangekondigd.

2) In *La Vie populaire*, No. 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23.

3) Collection Guillaume, Paris, Librairie E. Flammarion, 1892.